

Foute moeder

Ergens in de verte hoor ik het wel. Zens stem: 'Mam... Mama! Kom nou. Ik moet echt heel erg plassen.' Ik geef antwoord, volledig op de automatische piloot: 'Vraag maar bij de koffiecorner of je daar mag.' 'Mam. Máham! Kom nou! We komen te laat voor basketbal.' 'Heel even nog, bijna klaar. Nog vijf minuutjes. Echt waar.' Maar echt dringt het niet tot me door. Ik ervaar het ge-mam-mam als een soort achtergrondgeluid uit een andere wereld. Geruis en geroezemoes uit die wereld waarin ik iemands moeder ben. Het is de stem van mijn zoon, dat hoor ik wel, vaag. Ik weet zijn naam zelfs: Zen Visser. Maar hij heeft geen team. Hij heeft geen nummer. Dus hij is niet helemaal echt. Niet nu. En alleen nu bestaat. Dit tijdloze moment: ik ben koortsachtig aan het onderhandelen en ruilen. Als een bezetene. Gepassioneerd. Gedreven. Want het gaat goed. Het gaat geweldig. Ik ga als een speer. Euforisch streep ik nummertjes van mijn lijstje. Yes! Nummer 143! PSV is compleet. Triomfantelijk, hebberig en gretig stop ik mijn felbegeerde en kostbare schatten in mijn trommeltje. Niels Wellenberg. Frank Demouge. Eindelijk heb ik hem. Nummer 270. Ik zou hem wel willen kussen van blijdschap. Pas als het 'máham' een loeiharde 'MAM!' wordt en Zen woest aan mijn jas trekt, ontwaak ik uit mijn

roes. Besef ik waar ik zit. Op mijn knieën. Op de grond. In de Albert Heijn. Mijn ruilpartner en ik kijken elkaar aan. Ik zie in haar ogen dezelfde schrik. Hetzelfde besef. Waar zijn we in vredesnaam mee bezig? Beschaamd staan we allebei op. Foute moeders zijn we. Voetbalplaatjesjunks. Hoe heeft het zover kunnen komen? Sinds wanneer bestaat mijn leven alleen nog maar uit twee dingen: stickertjes van meneren met niet-fotogenieke hoofden en lelijke shirtjes en dubbele stickertjes van meneren met niet-fotogenieke hoofden en lelijke shirtjes? Ik hou niet eens van voetbal. De laatste keer dat er in ons huis een voetbalwedstrijd is gekeken, was in 2002. Voordat wij er kwamen wonen dus. Want niemand bij ons in huis houdt van voetbal. Tot voor kort kende ik maar twee voetballers bij naam: Johan Crujff en Ruud Gullit. Maar bij welke club ze speelden, daar had ik geen idee van.

MIJN LEVEN BESTAAT EVEN UIT STICKERS MET MENEREN EROP

Het was eerst zo leuk. Een project van Zen en mij samen. Ik deed het voor hem. Maar ergens is het verkeerd gegaan. Ik besef dat hij er al lang helemaal niks meer aan vindt, die stomme voetbalplaatjes. En geen wonder. Arm kind. Hij plast bijna in zijn broek. 'Sorry', zeg ik. 'We gaan. Wil je eerst nog plassen bij de koffiecorner? Dan krijg je een stukje taart.' 'Ik wacht wel tot we bij de sportzaal zijn', zegt hij. Als we langs de koffiecorner lopen, begrijp ik waarom: 'Superwuppies. Verzamel ze allemaal!'

SJAKKELIEN (40),
MOEDER VAN SKY (15),
STERRE (9) EN ZEN
(8), IS BEVANGEN
DOOR HET VOETBAL-
PLAATJESVIRUS.

FOTOGRAFIE BART BRUSSEE
STYLING PAULA SCHOUTEN